

pelt hen fordi der ikke er nogen, der vil give den vilde pris, der er baseret på vurderingen. Og derefter stiller man så i november-december måned i Folketingets Finansudvalg med en anmodning om, at staten får lov til at overtage ejendommene.

Det første aktstykke, vi da får præsenteret, aktstykke nr. 116, er særdeles magert i sin beskrivelse af de pågældende ejendomme, hvad de egentlig er værd osv., og derfor måtte vi jo i Finansudvalget bede om at få uddybet oplysningerne om de forskellige ejendomme.

Og det er først på dette meget sene tidspunkt, hvor Finansudvalget er gået i gang med en egentlig spørgevirksomhed, det bliver afsløret, at der er en markant forskel på den vurdering, som er foretaget af de pågældende ejendomme, og så den forventede handelsværdi, og det er vel at mærke Told og Skat, der kan give Folketingets Finansudvalg den oplysning.

Nøjagtig den samme oplysning kunne finansministeren have hentet hjem, inden aftalen blev indgået med Københavns Kommune, men det lod han være med at gøre.

Så udvikler der sig en lidt speciel situation i Finansudvalget, for flere og flere partier er godt klar over, at det ikke kan være rigtigt, at man skal gennemføre det pågældende aktstykke, og regeringen er synligt irriteret over, at Finansudvalget ikke bare kan se at få voteret om den sag.

Der bliver afholdt samråd. Nu må der ikke citeres fra samråd, men hvorom alt er, var det indtryk, man efterlod, at den sag var der ingen problemer i, og det fremgår også af de skriftlige svar, som blev oversendt, at Finansministeriet ikke et øjeblik var i tvivl om, at staten var forpligtet til at overtage ejendommene. Det lå i den aftale, og det kunne der ikke ændres på.

For også at få et andet synspunkt beder vi i Finansudvalget om Justitsministeriets vurdering, og der bliver så det lidt specielle forløb, at vi først får oversendt ét svar og så et par timer efter med samme bilagsnummer og journalnummer et andet svar, hvor der er rettet i besvarelsen, og hvor man så til sidst bare henholder sig til, at når Finansministeriet siger, at alt er i orden, så er alt i orden.

På dette tidspunkt var det stadig væk regeringens intention, at sagen bare skulle have været gennemført, og at aktstykke nr. 116 skulle have været vedtaget. Men heldigvis lykkedes det for oppositionen i Finansudvalget at få sagen sparket til hjørnespark, og man bad om at få Kammeradvokatens vurdering.

Da Kammeradvokatens vurdering kommer, er reaktionen fra regeringen, at man tager et af grundstykkerne ud, nemlig en ejendom i Brøndbyerne.

Men det, at regeringen vælger at tage det stykke jord ud, vidner jo om, at de forsikringer, vi i Finansudvalget fik fra finansministeren i december måned, intet var værd. På daværende tidspunkt var finansministerens fuldstændig skrāsikre melding til Finansudvalget – både mundtligt og skriftligt – at der ikke var noget at komme efter, og at vi bare skulle se at vedtage det aktstykke; vi kunne ikke slippe uden om den aftale, der var.

Nu viser det sig, at det kunne vi jo godt alligevel. Det var jo muligt at botanisere i aftalen: Det var muligt at tage en enkelt ejendom ud. Og så har hr. Thor Pedersen jo fuldstændig ret: Hvis det kan lade sig gøre at tage én ejendom ud af aftalen, kan det vel også lade sig gøre at tage to ejendomme ud.

Men den argumentation, vi bliver mødt med i dag, særlig fra finansministeren og fra finansministerens samarbejdspartner i denne sag, fru Pia Christmas-Møller, er, at nu kan det ikke lade sig gøre at pille mere ud, men det var jo nøjagtigt de samme argumenter, vi blev mødt med i december.

Derfor har hr. Thor Pedersen ret i, at man burde forholde sig afventende denne i sag og så finde ud af, om der også skulle pilles et stykke jord eller en ejendom nummer to og måske et stykke jord eller en ejendom nummer tre ud af handelen, men det vil man ikke. Nu fremsender man et aktstykke nr. 194, hvoraf det fremgår, at den vigtigste ting i verden er, at denne sag bliver afgjort inden den 1. marts 1996, og man lægger et ubehageligt pres på partierne her i Folketinget ved at tvinge os til at sørge for at have fremsat disse beslutningsforslag fredag i sidste uge, fordi de skal til førstebehandling i dag, sådan at de kan komme til andenbehandling på torsdag.

Det spørgsmål, man er nødt til at stille, er: Hvorfor? I 2 måneder har sagen overhovedet ikke haft nogen udvikling, og der er ikke afgivet svar om noget som helst. Finansministeren har været på en sikkert velfortjent rejse eller ferie, eller hvad det har været. Der er overhovedet ikke sket noget i den sag.

Lige pludselig den 20. februar skal sagen speedes op og med turbo hastes igennem Folketinget, selv om vi ikke engang kan få besvaret så simpelt et spørgsmål som: Når det kunne lade